

THAO TÁC LẬP LUẬN BÁC BỎ

KẾT QUẢ CẦN ĐẠT

- *Nắm được yêu cầu và cách sử dụng thao tác lập luận bác bỏ trong văn nghị luận.*
- *Biết bác bỏ một ý kiến sai, thiếu chính xác về xã hội hoặc văn học.*

Trong thực tế đời sống, rất nhiều ý kiến sai cần phải phê phán, bác bỏ nhằm đề cao, khẳng định ý kiến đúng. Do đó, mọi người cần biết cách bác bỏ.

Cũng như vậy, trong văn nghị luận không chỉ có việc khẳng định ý kiến đúng, mà nhiều khi còn cần bác bỏ những ý kiến sai, thiếu chính xác. Muốn ý kiến bác bỏ có sức thuyết phục, học sinh cần tìm hiểu yêu cầu và cách sử dụng thao tác lập luận bác bỏ.

1. Yêu cầu của thao tác lập luận bác bỏ

Bác bỏ một ý kiến nào đó không giản đơn là tuyên bố ý kiến đó sai, mà phải lập luận đầy đủ để chứng minh là nó sai thì mới thuyết phục được người nghe, người đọc. Muốn bác bỏ một ý kiến sai, trước hết hãy trích dẫn ý kiến đó một cách đầy đủ, khách quan, trung thực. Sau đó, người viết phải làm sáng tỏ hai phương diện : ý kiến ấy sai ở chỗ nào và vì sao như thế là sai. Để trả lời câu hỏi thứ nhất, cần đọc kỹ và xem xét ý kiến ấy ở cả ba yếu tố : *luận điểm*, *luận cứ* và *lập luận*. Phân tích để người đọc thấy ý kiến đó sai ở luận điểm, luận cứ hay ở cách lập luận rồi tiến hành bác bỏ. Để trả lời câu hỏi thứ hai, cần dùng lí lẽ và dẫn chứng để phân tích, lí giải vì sao như thế là sai. Chẳng hạn, để chứng minh một luận cứ sai, có thể bác bỏ bằng cách chỉ ra trong luận cứ đó, người viết đã trích dẫn sai, cố ý cắt xén ý tứ, câu chữ của người khác, hoặc trích dẫn đúng nhưng phân tích, giải thích lại sai,...

Trong thực tế, cái đúng, cái sai không tồn tại tách biệt nhau. Trong các ý kiến, có ý kiến đúng, có ý kiến sai ; có ý kiến mặt này đúng nhưng mặt kia sai, trường hợp này đúng, trường hợp kia sai. Vì vậy, khi vận dụng thao tác bác bỏ cần có sự cân nhắc, phân tích từng mặt, để tránh tình trạng khẳng định chung chung, tràn lan hay bác bỏ, phủ nhận tất cả.

Tùy theo tính chất đúng sai của các ý kiến mà vận dụng lập luận bác bỏ cho thích hợp và nêu ra kết luận thoả đáng. Nói quá hoặc nói chưa tới là tự biến ý kiến của mình thành đối tượng để người khác phê phán, bác bỏ. Bác bỏ là cách lập luận để làm sáng rõ sự thật và chân lí, tự nó cũng phải phù hợp với chân lí. Vì vậy, bác bỏ phải được thực hiện một cách trung thực, có mức độ và đúng quy cách.

2. Cách sử dụng thao tác lập luận bác bỏ

Bác bỏ một ý kiến sai, có thể thực hiện bằng nhiều cách : bác bỏ luận điểm, bác bỏ luận cứ, bác bỏ cách lập luận hoặc kết hợp cả ba cách thật linh hoạt.

a) *Bác bỏ luận điểm* tức là vạch ra cái sai của bản thân luận điểm. Có nhiều cách bác bỏ luận điểm, nhưng thông thường vẫn là hai cách sau đây.

– *Dùng thực tế để bác bỏ*. Chẳng hạn, nghiên cứu *Truyện Kiều*, Nguyễn Bách Khoa đưa ra nhận định : "Nó (*Truyện Kiều* – NBS) chứa chan một chất tàn héo, tiêu ma (chất thơ),... Cái đẹp của *Truyện Kiều* ngày nay chỉ những tâm hồn muốn thụt lùi

mới có thể thường ngoạn được". Luận điểm này có hai điểm chưa thoả đáng : a) chất thơ của *Truyện Kiều* tràn ngập ("chứa chan") sự "tàn héo", và b) chỉ những tâm hồn muốn thụt lùi thì mới thường thức được *Truyện Kiều*. Bác bỏ ý kiến này, có thể chỉ ra : a) trong thực tế tác phẩm, chất thơ "chứa chan" trong *Truyện Kiều* không phải là sự "tàn héo", mà là tình yêu và nỗi đau về phẩm giá con người, và b) nhận định đó trái với thực tế đời sống, bởi những người có chí tiến thủ, không chịu thụt lùi cũng đều yêu mến *Truyện Kiều*.

– Dùng phép suy luận để làm cho cái sai của luận điểm cần phải bác bỏ được bộc lộ đầy đủ. Ví dụ, để bác bỏ luận điểm nêu trên, có thể suy luận như sau : Nếu luận điểm "chỉ những tâm hồn muốn thụt lùi mới có thể thường ngoạn được" cái đẹp của *Truyện Kiều* là đúng, thì phần đông người dân Việt Nam, những người hẳn là không muốn thụt lùi, sẽ quay lưng lại với *Truyện Kiều*. Nhưng sự thực thì đâu phải vậy !

b) *Bác bỏ luận cứ* tức là vạch ra tính chất sai lầm, giả tạo trong lí lẽ và dẫn chứng được sử dụng. Ví dụ, vào thời kì trước Cách mạng tháng Tám 1945, Nhất Chi Mai phê bình Vũ Trọng Phụng : đọc văn Vũ Trọng Phụng, thấy "phần uất, khó chịu... vì cảm thấy tư tưởng hắc ám, căm hờn, nhỏ nhen ẩn trong đó". Sự chỉ trích của Nhất Chi Mai ở đây gồm ba luận cứ : "hắc ám", "căm hờn", "nhỏ nhen" và theo ông, đó toàn là thứ xấu xa, đê tiện cả. Nhà văn Vũ Trọng Phụng bác lại một cách đồng dục :

"Hắc ám, có ! Vì tôi là người bi quan ; căm hờn, cũng có, vì tôi cho rằng cái xã hội nước nhà mà lại không đáng căm hờn, mà lại cứ "vui vẻ trẻ trung", trưởng giả, ăn mặc tân thời, khiêu vũ, v.v. như các ông chủ trương thì một là không muốn cải cách gì xã hội, hai là ích kỉ một cách đáng sỉ nhục.

Còn nhỏ nhen thì là thế nào ?

Tả thực cái xã hội khốn nạn, công kích cái xa hoa, dâm dăng của bọn người có nhiều tiền, kêu ca những sự thống khổ của dân nghèo bị bóc lột, bị áp chế, bị cưỡng bức, muốn cho xã hội công bình hơn nữa,... mà bảo là nhỏ nhen, thì há dễ Dô-la⁽¹⁾, Huy-gô, Man-rô⁽²⁾, Đốt-xtôi-ép-xki, M. Goóc-ki, lại không cũng là nhỏ nhen ?".

Vũ Trọng Phụng đã đáp lại đúng ba luận cứ, chỉ ra nội dung tiến bộ và có tính chiến đấu trong thái độ của ông đối với đời sống đương thời.

---

(1) *Dô-la* (Émile Zola, 1840 - 1902) : nhà văn Pháp.

(2) *Man-rô* (André Malraux, 1901 - 1976) : nhà văn Pháp.

c) *Bác bỏ cách lập luận* là vạch ra sự mâu thuẫn, không nhất quán, phi lô gích trong lập luận của đối phương, chỉ ra sự đổi thay, đánh tráo khái niệm trong quá trình lập luận. Ví dụ : Năm 1924, trong bài diễn văn ca ngợi *Truyện Kiều* trong nền văn hoá dân tộc, Phạm Quỳnh đã lập luận như sau : "Một nước không thể không có quốc hoa, *Truyện Kiều* là quốc hoa của ta ; một nước không thể không có quốc tụy, *Truyện Kiều* là quốc tụy của ta ; một nước không thể không có quốc hôn, *Truyện Kiều* là quốc hôn của ta".

Cách lập luận của Phạm Quỳnh nhằm xác định giá trị của *Truyện Kiều* trong nền văn hoá dân tộc nói chung là đúng, nhưng trong điều kiện lúc bấy giờ thì cách lập luận như vậy rõ ràng có phần phiến diện hoặc chưa chặt chẽ, "thấy cây không thấy rừng", có thể gây nhận thức mơ hồ trong dư luận, làm như *Truyện Kiều* là tất cả, ngoài *Truyện Kiều* ra không có gì giá trị hơn nữa. Ngô Đức Kế đã bác bỏ cách lập luận ấy như sau : "[...] thế thì từ Gia Long về trước, chưa có *Truyện Kiều*, thì nước ta không quốc hoa, không quốc tụy, không quốc hôn, thế thì cái văn trị vũ công⁽¹⁾ mấy triệu [...] đều là ở đâu đem đến [...]".

Cách bác bỏ này làm cho Phạm Quỳnh không trả lời được.

Các cách bác bỏ trên đây tách ra để thuyết minh cho dễ thấy, trong thực tế chúng liên kết với nhau. Mục đích của bác bỏ là bảo vệ chân lí, xác nhận sự thật. Nếu xa rời mục đích chân lí thì sự bác bỏ trở thành nguy hiểm, vô bổ và có hại.

Bác bỏ là một phương pháp không thể thiếu trên con đường đi tìm chân lí, tranh đấu cho chân lí.

LUYỆN TẬP

1. Đọc đoạn đối đáp sau và cho biết lập luận bác bỏ được vận dụng theo thao tác nào.

Bác-na Sô⁽²⁾ khi đã nổi tiếng, có một vũ nữ đề nghị ông cưới cô ta với lí do : "Nếu ông và em lấy nhau thì con của chúng ta sẽ thông minh như ông và xinh đẹp như em, thật là tuyệt vời".

Bác-na Sô hóm hỉnh bác lại : "Nếu tôi và em lấy nhau, mà con cái chúng ta lại đẹp như tôi và thông minh như em, thì đáng sợ biết bao !".

---

(1) *Văn trị vũ công* : sự nghiệp dựng nước bằng pháp luật, giáo dục và chiến công quân sự

(2) *Bác-na Sô* (Bernard Shaw, 1856 - 1950) : nhà soạn kịch Anh

2. Lập luận để phản bác sai lầm trong luận điểm sau (nêu dàn ý) : Có tiền là có hạnh phúc.

Tham khảo tài liệu sau.

Thác-cơ-rê⁽¹⁾ nói :

"Tiền bạc không phải là vạn năng.

Nó có thể mua được chiếu giường, nhưng không mua được giấc ngủ.

Nó có thể mua được châu ngọc, nhưng không mua được sắc đẹp.

Nó có thể mua được giấy bút, nhưng không mua được ý thơ.

Nó có thể mua được nhà cửa, nhưng không mua được gia đình.

Nó có thể mua được thức ăn, nhưng không mua được sự ngon miệng.

Nó có thể mua được trò chơi, nhưng không mua được niềm vui.

Nó có thể mua được xu nịnh, nhưng không mua được lòng trung thành.

Nó có thể mua được cánh hẩu, nhưng không mua được tình bạn.

Nó có thể mua được sự phục tùng, nhưng không mua được lòng kính trọng.

Nó có thể mua được quyền thế, nhưng không mua được trí tuệ.

Nó có thể mua được thể xác, nhưng không mua được tình yêu.

Nó có thể mua được vũ khí, nhưng không mua được hoà bình".

---

(1) *Thác-cơ-rê* (William Makepeace Thackeray, 1811 - 1865) : nhà văn Anh.